

ירושלים

ירושלים שלי

נחזר קצת אחורה בזמן לזמנים שבהם לא היה תנור בכל בית, ואת מאכלי השבת היו אופים כלם בתנור השכונתי. כן, תנור אחד לשכונה שלמה. ולקראת שבת, מחזה מפלא! ברחובותיה של נחלאת היו חולפים ילדים ומבגרים וסירים גדולים בידיהם, צועדים לעבר התנור השכונתי. ובסירים הגדולים מאפה אטריות, 'קוגל'. הקוגל הוא מאכל מסרתי של יהודי אשכנז.

בשכונת נחלאת גרו זה לצד זה אשכנזים וספרדים, מוגרבים ופרסים, ובאותם ימים הם לא חבבו זה את זה. מה שקרב ופתח את לבבות תושבי השכונה היה הריח, ריח התבשיל בתנור השכונתי. ולפתע החלו הנשים הפרסיות שואלות את שכנותיהן האשכנזיות איך הן מכינות את המאפה המתוק, ולאט-לאט עברו מתכונים מאוד-מאוד לא מדיקים. לאט-לאט הספרדיות החלו להכין גם הן את המאפה הריחני אך עם פחות סכר וקצת יותר חריף... והנשים הפרסיות תבלו את אותו מאפה בקנמון ריחני... וכך נולד לו הקוגל הירושלמי - גם מתוק וגם חריף וגם ריחני במיוחד, וכך נולדה גם חברות ושכנות טובה. לאחר הבשול היו טועמות זו את תבשיליה של זו, ועם הטעימות החלו מתגלגלות גם השיחות. וראה זה פלא, גם היום, כשלקל משפחה תנור משלה, חיים בשכונה אשכנזים וספרדים בשכנות טובה. והכל בזכות תנור וסירה.

רק בירושלים אפשר למצא שכונה שמרפבת מפמה שכונות. כזו היא שכונת נחלאת, המרפבת מלא פחות מ-29 שכונות! מתגוררים שם אנשים שעלו לארץ ממקומות שונים, וכך נתן למצא ספרדים וכורדים, תימנים ופרסים, אשכנזים, טורקים וסורים, ועוד רבים-רבים הגרים בשכנות אלה לאלה. שמה של אחת השכונות הוא 'שבת אחים', שם המציג את אפיה המיוחד ומרמז גם על הפסוק "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד". השם הוא גם ראשי תיבות של מוצאם של תושבי השכונה: שפניולים, בגדים, תימנים, אורפלים, חלאבים, יונים ומוגרבים.

איזה יפי של ערוב יש בשכונה הזאת!
האם גם בסביבתכם יש
משפחות מכמה עדות?
מה נתן לגלות מיחסי שכנות קרובים
עם שכנים מעדות שונות?

ירושלים שלי

אחד המאפיינים של העיר ירושלים הוא מגוון האנשים החיים בה זה לצד זה. צרו תמונה ובה יצוג של מגוון האנשים החיים בירושלים.